απέναντι πεζοδρόμιο. Το κεφάλι μου σταματάει και η καρδιά μου κτυπούσε δυνατά σαν μια μικρολαμπάδα, φωνή μου είπε: «Κυριάκος». Είχα κάτι το δικό σου. Το κεφάλι ~~σου~~ το ανάστημα το βάδισμα σου. Σταμάτησα και σε κύτταξα νομίζοντας ότι έρχεσαι εσύ. Ξαφνικά όμως τα μάτια μου γέμισαν δάκρυα μη θέλοντας να αντικρίσουν την σκληρή πραγματικότητα.

Τα βράδυα κάθομαι στο παράθυρο, γιατί από τότε που έφυγες δεν πήγα βόλτα και δεν κάνω τίποτε άλλο παρά να ψάχνω να βρω το αγαπημένο μας αστέρι. Δυστυχώς όμως κατόρθωσα και το είδα μόνο κάθε το βράδυ γιατί τα άλλα βράδυα ήταν σκεπασμένο με κατάμαυρα σύννεφα σαν να συμμεριζόταν κι αυτό τον πόνο μου. Του έστειλα πολλά φιλιά. Έπειτα έπεσα να κοιμηθώ και έστειλα την ψυχή μου κοντά σου.

Πρέπει να ξέρεις ότι η μόνη μου συντροφιά είναι το γράμμα σου και το αγαπημένο μας αστέρι, γιατί δυστυχώς όλοι με ξέχασαν από τότε που έφυγες, και όχι μόνο με ξέχασαν αλλά κάθε μέρα ρίχνουν σταγόνα-σταγόνα το φαρμάκι μέσα στην ψυχή μου.

Ου μου πόσο αχάριστος είναι ο κόσμος!

Πιστεύω Κυριάκο να καταλαβαίνεις περί τινός πρόκειται. Βγαίναμε μαζί έξω και την κορόιδευες γιατί να με κεντρίζει κάθε μέρα φαρμάκι. Δεν πειράζει όμως. Κάποτε θα ξεκαθαρίσει.

Συγχώρεσε με γιατί σου γράφω ένα τόσο απαί-